

En framtidsberättelse

Kanske ska jag sitta när tiden har runnit
ända fram till tjugohundratjutre
och berätta tyst om ett folk som försvunnit
för det lilla barnbarn jag har på mitt knä:

*” De fanns redan långt innan vi kom till jorden
länge innan vi kände till deras namn.
Deras rike sträcktes från Södern till Norden.
Och de tog emot oss som barn i sin famn.*

*Och de gav oss lä när vi flydde från vinden
Och de gav oss skugga när solen var sträng
Och de gav oss eldar för kölden i kinden
Och de gav oss husrum och föda och säng*

*Men så kom den dag när vi vuxit oss stora
och vi ville själva få styra vårt land.
Utan att förstå vad vi skulle förlora
högg vi bara av alla gamla urgamla band*

*Och vi glömde bort dem som räddat oss alla
Och vi svälte ut dem som givit oss bröd
Och mot dem som varmt oss förhöll vi oss kalla
Och åt dem som givit oss liv gav vi död ”*

Men nu måste barnet få ställa en fråga.
för om folkets namn måste hon få besked
och fast orden bränns som all helvetes plåga
svarar jag: ”Vi brukade kalla dom Träd”

Text och musik:
MATS NÖRKLIT